

חג שמחת תורה החותם את חגי ירח האיתנים קרב ובא. שמו של החג אומר דרשני שהרי היה ראוי לומר שמחה בתורה?
תשובה לכך מביא השפת אמת (סוכות תרס"ב):

"וענין שמחת תורה כי התורה שמחה עם בני"י... שהתורה יעצה לברוא העולם. כמו שכתוב בראשית בשביל התורה שנק' ראשית ובשביל ישראל שנקראו ראשית. וכל שורש הדין בר"ה וביוהכ"פ הוא לקיום העולם כפי עבודת בני"י. ולכן כשזוכין במשפט והקב"ה מחדש עולמו התורה שמחה. וכמו כן בודאי עכ"פ עיקר השמחה מכוח בני"י. שאין מי שמקיים תורה ומצות בעולם כבני"י ולכן יש לנו לשמוח בשמחת התורה".

בכל שמחה מתחלקים המשתתפים לשתי קבוצות: בעלי השמחה, והמוזמנים המצטרפים לשמחה. שמחת תורה היא שמחתה של התורה אלא שכיון ששמחתה בזכותינו, שאנחנו מקיימים ולומדים אותה, גם אנו מוזמנים ושמחים איתה. יש סיפור ידוע על רבי נפתלי מרופשיץ שראה סבל עם הארץ שרוקד ומפזז בעוז בשמחת תורה ושאלו לשמחה מה זו עושה? וכי למדת תורה כל השנה שאתה כה שמח בסיומה? ענה לו הסבל שכיון שאחי עושה שמחה אני שמח בשמחתו.

השנה אנו נאלצים לקיים את ההקפות לפי ההגבלות הנדרשות לשמירה על בריאותנו ויש לנסות ולהבין איך מכילים מציאות מורכבת זו.
באמת עיקרו של החג הוא יום שמיני עצרת שבו אנו מתייחדים ושמחים עם בוראנו. אחר שבעת ימי חג הסוכות בהם הקרבנו שבעים פרים כנגד אומות העולם והתפללנו לשלומם וטובתם, אנו חוגגים בסעודה קטנה ואינטימית רק שלנו עם בוראנו, סעודה המציינת את דבקותנו בו.

חז"ל במדרש רבה על הפסוק בשיר השירים (א' ד') "נגילה ונשמחה בך" - דרשו: (תהלים קי"ח) "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", אין אנו יודעין במה לשמוח אם ביום או בהקב"ה, בא שלמה ופירש נגילה ונשמחה בך, בך בישועתך, בך בתורתך, בך ביראתך". וכיון שהדרך להדבק ולשמוח בה' היא ע"י התורה המקשרת ביננו הוסיפו ודרשו: "א"ר יצחק, בך - בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה".

חכמים סדרו שיחד עם שמחת שמיני עצרת נסיים כל שנה את התורה ונצרף גם שמחה זו ליום זה.

הרב שלום נתן רענן זצ"ל מתלבט בשאלה איך בשמחת תורה היום הכי עשיר בשמחה, שמצטרפת אליו שמחת גומרה של תורה, הסיום שבו אנו חותמים את התורה עוסק במותו וסילוקו של משה רבינו שהם דברים מרים ובלתי נעימים, וזה מכניס תוגה לתוך השמחה? ומבאר עפ"י הגמ' (ב"ב ט"ו)

הקובעת "שמונה פסוקים שבתורה יחיד קורא אותם". אחד הפירושים בראשונים הוא שתלמיד חכם [שכיניו "יחיד"] הוא זה שצריך לקרוא את סיום פרשת וזאת הברכה. ההסבר הוא שהמורכבות להכיל את "וימת שם משה" עם שמחת גומרה של תורה היא קושי רגשי אך תלמיד חכם השולט על שכלו מבין שהתורה מקיימת אותנו אפילו בהעדר, ויכול לשמוח בטוב. עיקר השמחה שלנו היא השמחה הפנימית שיכולה למלא את ליבנו גם כשאנו מנועים מלרקד ולבטא את השמחה בפעולות חיצוניות המסייעות להגביר את עצם השמחה, וסיבת השמחה בה' ובתורתו תקיפה כתמיד. אם מתוך השמירה על מצות התורה "וחי בהם" נסתפק בביטויי שמחה מוגבלים אך נרבה בשמחה פנימית בוודאי שהתורה תשמח בנו, ואכן תהיה "שמחת תורה". החשש הוא על מי שמצטרף לשמחת התורה גם אם איננו קשור בפועל ללימוד התורה ולחיי תורה, והשנה כנראה ימנע מלבוא וליטול חלק. הנתיות שלום מביא מהזוהר (ח"ג ל"ב) שבשמיני עצרת כשאנו שמחים ודבקים בה', כמי שיושבים עם המלך כל מה שנבקש ינתן לנו. כותב הרבי מסלונים כי אין לבזבז זכות זו על משאלות מזדמנות המתחלפות לפי הצורך אלא הבקשה הראויה היא שנוכל לבוא בכל עת אל המלך. "אחת שאלתי מאת ה'...לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו". אם נשמח בה' ובתורתו, נזכה בעזרת ה' שבמהלך השנה הקרובה נוכל לקיים מצוותיו ולעסוק בתורתו בלי הגבלות ובשמחה.

נבקש כולנו שנה של בריאות טובה, עצירת המגפה שנזכה לחזור לבתי המדרש ללמוד את התורה ברוב עם וברוב לומדים, נתפלל לחזור לתפילה בביהכ"נ, בכותל המערבי.....ובע"ה בבית המקדש במהרה בימינו.

שמחת תורה שמח לכם ולכל בני ביתכם,

שבת שלום ומבורך

שושנה נגר